

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Tak til ordføreren. Hr. Per Clausen som ordfører.

Kl. 16:56

Kl. 16:56

(Ordfører)

Per Clausen (EL):

Det er jo på mange måder en spændende debat, som udfolder sig, når vi diskuterer energipolitik i Folketinget. Jeg synes for så vidt, at det var ganske smukt at høre hr. Per Ørum Jørgensen fra Det Konservative Folkeparti beskrive den fantastiske udvikling, der har været i dansk energipolitik siden engang i 1970'erne, og som vil blive fortsat med det forlig, der nu er lavet mellem alle Folketingets partier undtagen Enhedslisten. Af en eller anden grund var hr. Per Ørum Jørgensen ikke er så stolt over det brud i den politik, som er sket i de senere år under den nuværende regering – det brud, der har ført til, at vi har fået øget CO₂-udslippet, øget energiforbruget, og at udviklingen af vindmøller er gået fuldstændig i stå. Det er jo sådan set det mest markante fingeraftryk, den nuværende regering har sat på energipolitikken indtil videre, for det er jo rigtigt, at det markerede et klart brud med det, som ellers har været den dominerende tendens i dansk energipolitik i mange år.

Så kan man jo derudover på baggrund af det forslag til vedtagelse, som flertallet i Folketinget har fremsat i dag – dvs. alle partier undtagen Enhedslisten – konstatere, at man vil benytte lejligheden til at bekræfte sig selv og hinanden i, at man er glade for forliget. Når man lytter til debatten her, kan man også godt få det indtryk, at det måske med jævne mellemrum er nødvendigt at få det bekræftet, for man kunne jo godt indimellem få det indtryk, at Enhedslisten ikke står ganske alene med at synes, at det forlig måske på nogle stræk ikke er helt så ambitiøst, som det kunne være. Det kan også godt være forklaringen på, at regeringen og regeringspartierne ikke fik den lange aftale, som de ville have, men fik en kort aftale, for der kunne de partier, der er med i forliget, så alligevel sige, at der lå nogle forbedringer.

Af samme grund kunne det jo være spændende måske også at bruge diskussionen i dag i forlængelse af den debat, vi havde under det tidligere punkt, til at forholde sig til tidens altoverskyggende problem, nemlig klimaforandringerne, og forholde os til vores energiforsyning set i perspektiv af de opgaver, der venter forude, og den omstilling af energiforsyningen, der er nødvendig for at nå vores klimaforpligtelse. Så skul-

le vi måske have beskæftiget os lidt med, hvilke målsætninger vi har for 2020, og hvilke målsætninger vi har for 2050.

Nu har noget af oppositionen jo bundet sig til et forslag til vedtagelse, der gør, at man ikke kommer til at tage stilling til det ved de afstemninger, der kommer om behandlingen af den her sag, men jeg må da opfatte det på den måde, at når oppositionen fremsætter et forslag til vedtagelse, der understreger, at EU skal gå i spidsen, mener man også, at Danmark skal gå i spidsen. Og det må derfor være sådan, at resten af oppositionen er enig med Enhedslisten i, at målsætningerne for 2020 må være de 40 pct., som opgives at være inden for den ramme, som er nødvendig at opnå, og at målsætningen må være mindst 80 pct. reduktion i CO₂-udslippet i 2050. Jeg har vanskeligt ved at forestille mig, at man skulle have et ambitionsniveau, der var lavere.

Jeg tror også, man må sige, at der jo givetvis stadig er store forventninger til Danmark. Der er mange, der endnu ikke har opdaget det »markante fingeraftryk«, som den nuværende regering har sat på energipolitikken i Danmark, og de, der har opdaget det, vælger måske at opfatte det som en parentes, hvad det også burde være.

Når forventningerne er store, er det også, fordi den danske regering har valgt at være vært ved den globale klimakonference. Forventningen er, at den skal føre til en aftale, der sikrer os mod yderligere menneskeskabt forværring af klimaet – en aftale, der fører til egentlige reduktioner af drivhusgasserne. Det er klart, at når Danmark har valgt at være vært, må det være, fordi vi mener, vi har noget særligt at tilføre, og ikke bare, fordi vi gerne vil have mere opmærksomhed om Danmark og gøre en større indsats for at sælge statsministeren til større og vigtigere opgaver ude i Europa og sælge mere flæsk og flere pumper – nej, så må det være, fordi vi mener, at vi faktisk har noget at byde på i forhold til klimapolitikken og energipolitikken.

Som jeg også antydede under det tidligere punkt, så sagde statsministeren faktisk også sidste år ting, der kunne antyde, at regeringen mente det alvorligt.

Så kan man spørge sig selv: Hvor er Danmark så et foregangsland? Det jo ikke sådan, at regeringen har fået en langsigtet energistrategi i hus – det blev til en kortsigtet aftale. Den aftale indeholder bestemt gode elementer, og den indeholder dårlige elementer. Det gode er, at der langt om længe er blevet løst op for, at investeringerne i vedvarende energi i Danmark igen kan